

П. Г. УДХАУС
МЪЖЪТ, МОМИЧЕТО И
МИАЗМАТА

Превод от английски: Стоян Бабалев, Красимира Маврова, 2001

chitanka.info

Въпреки че историята засяга предимно и главно Мъжът и Момичето, Миазмата се е просмукала в сюжета до такива опустошителни размери, че аз се чувствам морално задължен да й отредя място в заглавието. Авторитетното определение на Уебстър^[1] за думата „миазма“ гласи следното: „вредно, болестотворно изпарение“, „смъртоносна зараза“. Според мнението на господин Робърт Фергюсън, нейният последен работодател, това описание, макар и малко ласкателно, като цяло доста задоволително охарактеризира мастър Роланд Бийн, който до преди ден отдаваше срещу седмично възнаграждение работните си умения на куриер на господин Фергюсън. Сред всичките качества на Бийн надделяваше едно, което правеше невъзможно който и да е да го държи на работа за по-продължителен период. Може би едно съдружие на Галахад^[2], Пърсивал и Марк Аврелий^[3] би могло да му осигури постоянно място, но за обикновения работодател, ежедневен свидетел на неща, които не би било редно да се правят и на други, също толкова многочислени, които остават несвършени, Бийн беше прекалено голяма хапка. Никой работодател не би бил в състояние дълго да приема със спокоен вид куриер, чиито очи зад очилата със златни рамки проблясват с тих, почтителен укор, държането му е като на позастарял светия и който очевидно е приел на сериозно всички книги, касаещи самоусъвършенстването и предлагащи сигурни ключове към Благоденствието. Мастър Бийн беше двуного издание на „Стъпала към успеха“, „Милионерът, който никога не е пушил“ и „Млади човече, ставай рано“. Галахад, Пърсивал и Марк Аврелий, както вече предположих по-горе, може би щяха да останат невъзмутими в негово присъствие, но за Робърт Фергюсън едномесечният трудов договор се оказа прекалено продължителен. В края на периода той все пак успя да събере сили и да уволни своя самоусъвършенстващ се подчинен.

И сега същият този храбър работодател седеше в кабинета си дълго след като и последният му служител беше скокнал пъргаво секунда след дългочакания час, бележещ края на работния ден, а умът му беше изцяло обсебен от бившия му наеман работник.

Беше ли това разкажание? Нима копнееше за докосването на изчезналата завинаги от живота му отрудена ръка, за отблясъците на очилата в златни рамки? О, не, ако предположенията ви са такива, любезни ми читателю, дължен съм със съжаление да отбележа, че сте

на абсолютно грешен път. Умът му беше обсебен от мастър Бийн, защото същият го чакаше в приемната. В по-ранните часове на вечерта му бяха съобщили, че мастър Бийн иска да се срещне с него. Тогава той безгрижно отговори: „Кажете му, че съм зает“, но почтителният отговор на видната лепка обърна кръвта във вените му в желе. Той разбираше под какво огромно напрежение е господин Фергюсън и щял да чака търпеливо дотогава, докато приключи със служебните си ангажименти и се освободи.

Да се освободи! Разбираемо е, ако думата се използва за преследван опосум, който може да избяга от преследвачите си чрез бягство, но употребата ѝ е съвсем неуместна за мъж, чийто единственият изход към волните градски простори е заприщан не от кой да е, а от Роланд Бийн.

Господин Фергюсън с дива ярост скрита кошчето. Не можеше да се примири с несправедливостта на живота. Един уволнен куриер трябваше да си остане уволнен. Той нямаше право да изскача от небитието в приемната му като духа на Банко. Това да не му е някаква си пиеса!

Читателят може би ще зачуди какъв му е проблемът на този Фергюсън — защо не излезе нахакано от кабинета си и не размаха пръст пред носа на своя бивш наемник. Но за разлика от господин Фергюсън читателят не е бил работодател на мастър Бийн през последния един месец, което е съхранило до голяма степен нервната му система.

Тихо покашляне се просмука през вратата, разделяща кабинета от приемната. Господин Фергюсън скочи и грабна шапката си. Може би ако премине като вихър през приемната и се добере светкавично до спирката, ще успее да се шмугне в някой тръгващ влак преди онзи кърлеж да успее да мигне.

— Добър вечер, сър! — последва викът на бдителния съгледвач.

— А, Бийн — избъбри господин Фергюсън, профучавайки покрай него като сърна сред вълци, — още ли си тук? Мислех, че си си отишъл. Съжалявам, но не мога да остана. Може би някой друг път...

Той вече отваряше външната врата.

— Страхувам се, сър, че ще бъде невъзможно да излезете — отвърна мастър Бийн любезно. — Сградата е заключена.

Мъже, които са били улучени от куршуми твърдят, че първото усещане е на безпаметен шок. Досуц така се почувства и господин Фергюсън. Той застина с крак във въздуха и зяпна тъпо източника на убийствената вест.

— Портиерът заключва вратата точно в седем часа, сър. А вече изминаха почти двацет минути след този час — последва детайлизиран коментар.

Мозъкът на господин Фергюсън все още беше в състояние на първичен бульон.

— Заключва вратата? — едва изхъри той.

— Да, сър — все така любезно отвърна Бийн.

— Тогава как ще излезем оттук?

— Страхувам се, че няма да можем, сър.

На господин Фергюсън му беше нужно известно време, за да смели информацията.

Мастър Бийн се възползва от паузата:

— Аз вече не съм на служба при вас — каза той почтително, — но се надявам предвид извънредните обстоятелства да ми разрешите да остана тук през нощта.

— През нощта!

— Тук ще мога да спя по-удобно, отколкото на стълбите.

— Но ние не можем да останем тук цялата нощ! — надигна отчаяно глас господин Фергюсън, който се опитваше да избегне петте неприятни минути в компанията на мастер Бийн. А тринайсет часа съвместно съжителство беше нещо, което разумът му отказваше да приеме под каквато и да е форма.

Но истината го удари като умряла риба по главата и той се свлече в един стол.

— Обръщам се към вас, сър — използва на мига смута в работодателските редици мастер Бийн, изоставяйки безинтересната тема за вероятното нощно бдение — с надеждата, че мога да ви убедя да преразгледате вашето решение във връзка с моето освобождаване. Мога да ви уверя, сър, че аз с всички сили се старая да задоволя вашите изисквания. Ако ме приемете обратно на работа и ме информирате какви са моите пропуски, то аз ще направя всичко по силите ми, за да се поправа, аз...

— Но ние не можем да останем тук цяла нощ! — прекъсна го господин Фергюсън, скачайки от стола.

— Дано не прозвучи дръзко, сър, но усещам, че ако ми дадете още един шанс, аз ще се постарая...

Господин Фергюсън се взря в бившия си служител с ням ужас. За момент в главата му изплува страховитата визия на една безсънна нощ, прекарана в изслушване на издържаната в почтително патетичен стил защитна реч на пиявицата Бийн. Обзе го диво желание за бягство. Щом не можеше да напусне сградата, то поне можеше да излезе от офиса и да помисли над създалото се положение.

И той незабавно претвори мислите си в дела, гмуркайки се в тъмните обятия на стълбището със скоростта на метеор, навлязъл в горните слоеве на земната атмосфера. След като изкачи на един дъх стълбите до горния етаж, погледът му беше привлечен от тънка ивица светлина, процеждаща се от вратата вляво от него.

Едва ли ще се намери в историята на цивилизацията корабокрушенец на необитаем остров, който да е приветствал с по-неописуем възторг появата на кораб на хоризонта. Господин Фергюсън се устреми към спасителната светлина като пеперуда към горяща свещ. Той знаеше чий е този офис. Притежателят му Блейтуейт беше не само негов познат, но и човек свестен и спортсмен до корените на пооредялата си коса. Твърде възможно беше да му се намери и колода карти, с чиято помощ да избутат по-лесно някой и друг час от дългата нощ. Ако пък нямаше в наличност от упоменатото средство за убиване на време, поне щеше да му бъде компания, а офиса му убежище от попълзновенията на отровния скорпион Бийн.

Господин ферпосън нахлу през вратата, прескачайки като ненужна формалност обичая с почукването. За затворниците етикетът не съществува.

— О, виждам, Блейтуейт... — заговори той, но спря онемял на средата на изречението.

Единственият обитател на стаята беше едно младо момиче.

— Моля за извинение — заекна Фергюсън. — Мислех...

И отново последва изключване на звука по технически причини. В първия момент непривикнали към светлината, очите му доловиха само смътните очертания на девичето лице. Сега вече той го видя ясно.

— Ти! — викна поразен новодошлият.

Момичето вдигна поглед. Първоначалният израз на изненада много бързо се смени от хладна резервираност. Последва дълга пауза. Бяха изминали осемнайсет месеца откакто двамата се разделиха и както сами можете да се досетите, разговорът потръгва трудно след толкова дълго мълчание, особено ако раздялата е била бурна и всички мостове — изгорени.

Господин Фергюсън пръв се окопити.

— Какво правиш тук? — поинтересува се бившият Ромео.

— Мислех, че моите дела отдавна са престанали да те интересуват — отвърна момичето хапливо. — Секретарка съм на господин Блейтуейт от две седмици. Чудех се кога ли ще се срещнем. Виждах те понякога на улицата.

— А аз никога не съм те забелязвал — вирна нос господин Фергюсън.

— Никога? — гласът ѝ прозвуча иронично.

Той приглади с трепереща ръка косата си.

— Знаеш ли, че сме заключени в сградата? — премина на друга тема неочакваният посетител.

Той очакваше думите му да бъдат последвани от вик на изненада и отчаяни вопли, но момичето само цъкна раздражено с език.

— Пак ли! — възкликна тя. — Ама че съм глупачка! Миналата седмица си скроих същия номер.

Той погледна към нея с неволен респект — респектът на новобранец пред обръгналия в битки ветеран. Разбира се, тя вече не значеше нищо за него. Беше излязла от живота му. Но нямаше как да попречи на спомените от миналото — от преди осемнайсет месеца — да нахлуят в главата му. Онова, на което най-много се възхищаваше у нея тогава, беше точно този дух, този твърд отказ да се остави ударите на Съдбата да я извадят от равновесие. Това му помогна да се вземе и самият той в ръце.

Господин Фергюсън седна на един стол и я загледа с любопитство.

— Значи напусна сцената? — попита той.

— Мисля, че се споразумяхме още когато се разделихме повече да не си говорим — отвърна му тя хладно.

— Така ли? А аз мислех, че се договорихме да се държим като непознати, когато се срещнем.

— Това е едно и също.

— Не мисля така — завъртя глава господин Фергюсън. — Аз често разговарям с непознати.

— Представям си за какъв досадник те мислят! — изказа мнението си момичето, прикривайки с два пръста една девета от прозявката си. — Предполагам — продължи тя, — че ги заговаряш във влака точно когато се опитват да прочетат вестника си.

— Не натрапвам компанията си на никого.

— Наистина ли? — повдигна вежди тя, имитирайки удивление.

— Може би искаш да намекнеш за настоящия случай?

— Е, все пак предполагам, че имаш собствен офис в тази сграда.

— Имам.

— Тогава?

— Аз съм напълно свободен — отвърна той високомерно — да седя в офиса на моя приятел Блейтуейт, когато си поискам. Искам да се видя с господин Блейтуейт.

— По работа ли? — заинтересува се тя.

Той от опит знаеше, че вдигнатите ѝ в иронична почуда вежди образуват свършена дъга без чупка в средата.

— Страхувам се — вирна брадичка Фергюсън, — че не мога да обсъждам делата си със служителите на господин Блейтуейт. Трябва да го видя лично.

— Господин Блейтуейт не е тук.

— Ще го почакам.

— Няма да го има тринайсет часа.

— Нищо, аз ще го чакам.

— Много добре — избухна тя. — Търсеше си го. Сега можеш да обвиняваш само себе си. Ако беше се държал любезно и си беше отишъл в офиса, щях да ти донеса сладкиш и какао.

— Сладкиш и какао! — повтори господин Фергюсън презрително.

— Да, сладкиш и какао — сопна му се тя. — Сега ти е много лесно да си вириш носа, но само почакай. Имаш цели тринайсет часа хубавичко да си помислиш. Знаем какво е. Миналият път, когато трябваше да прекарам нощта тук, не можах с часове да заспя, а когато най-накрая задрях, сънувах, че гоня един шоколадов еклер по Трафалгар скуеър. Така и не можах да го хвана. Дълго преди да свърши

нощта бях готова да дам всичко за една суха бисквитка. Тогава реших винаги да оставям нещо в офиса в случай че отново ме заключат... Да, усмихвай се. Прави го, докато още можеш!

Господин Фергюсън наистина се усмихна, но тази усмивка беше по-скоро от ужас, а не от триумф. Никой обикновен човек, освен такъв, който пости по професионални причини, не би могъл да остане невъзмутим, надниквайки в дълбините на Ада, който тя описваше. Но Фергюсън успя да събере сили.

— Сладкиш! — повтори той надменно.

Тя кимна тъжно.

— Какао!

Същото кимване с още по-злокобен подтекст.

— Страхувам се, че не можеш да ме изкушиш нито с едното, нито с другото — увери я той.

— Ако ме извиниш — каза тя хладно, — имам малко работа, която трябва да свърша.

И домакинята му се наведе над бюрото си, оставяйки го сам с мислите му. А те съвсем не бяха жизнерадостни. Огромни усилия му струваше поддържането на невъзмутимо външно изражение, но душата му отвътре се гърчеше в неистови мъки. Отрасъл на село, от най-ранно детство Фергюсън беше надарен с хубав, здрав апетит. Само веднъж, малко след като бе пристигнал да завоюва метрополията, той бе позволил на един опасен фанатик да го убеди, че тайната на съвършеното здраве е отказът от закуска. Обядът му този ден беше надхвърлил сумата от осем шилинга и само неудобството от околните беше удържало сумата на това сравнително прилично ниво. Господин Фергюсън си даваше ясна сметка, че много преди зората да изсветли метрополския небосклон цялото му същество щеше да крещи за трошица сладкиш и френетично да вие за глътка какао. Дали нямаше да е по-добре... Не, хиляди пъти не! По-добре достойна смърт, отколкото позорна капитулация. Все пак неговото самоуважение беше поставено пред огромно изпитание. Поглеждайки назад, той установи, че цялата му връзка с това момиче бе поредица от сблъсъци на волите. Досега той не беше спечелил надмощие, но не беше се оставил и да бъде победен. Нима ще позволи да бъде пречупен точно сега?

Господин Фергюсън кръстоса крака и пое шумно дъх, изтананиквайки няколко такта от весела модна песен.

- Ако обичаш — прекъсна го момичето, вдигайки рязко глава.
- Моля?
- Стенанията ти ми пречат да работя.
- Аз не стена, а пея.
- О, извинявай!
- Няма защо.

Лишен от утехата на соловото пеене, господин Фергюсън запълваше времето си със зяпане тила на служителката на господин Блейтуейт. Това послужи като зелен семафор за Влака на спомените и експресът полетя към гара „Минало“. Оживяха картини на изумрудения сумрак на гората и звездния блясък над ливадите. Спомни си как слънчевите дни се сменяха внезапно с бури. Много бури. Както и ураган, връхлитащ от ясното небе без видима причина и едно яко торнадо за финал. Защо, мислеше си господин Фергюсън, всяко момиче във всяко селце на Англия, което някога е рецитирало „Тази вечер камбаната няма да бие“ достатъчно прилично, та да избегне линча на емоционалната селска публика, е обзето от силното желание да пристигне в Лондон и да се качи на сцената?

Той въздъхна.

— Моля те, недей да пръхтиш — стресна го леден глас, идващ от противоположната част на тила.

Забележката тутакси предизвика катастрофа на гара „Минало“. Господин Фергюсън, единственият оцелял, скоростно се пренесе в Настоящето.

Въпреки че то имаше твърде малко привлекателни страни, все пак беше къде-къде по-приемливо от безсладкишното Бъдеще. Господин Фергюсън реши да съсредоточи вниманието си върху първото, за да не мисли за второто и започна да се пита как ли прекарва времето си мастър Бийн. Сигурно прави дихателни упражнения или чете джобно издание на Аристотел.

Момичето бутна стола си назад и стана. Отиде мълчаливо до малкия шкаф в ъгъла на помещението и извади от там всички съставки на една лека вечеря, състояща се от сладкиш и какао. И в този миг, изпълвайки пространството с дъх на южни ширини и знойни плантации, като деветбалова вълна го заля Ароматът. Господин

Фергюсън настръхна в стола, стягайки редици за битка на живот и смърт. Не, не — това не беше просто приятен мирис — душата на какаото пееше около него с гласа на изкусителна сирена. Пръстите му се вкопчиха в облегалката на стола. Изтезанието беше достойно за методите на Светата инквизиция.

Девојката отрязва парченце от апетитната цялост на сладкиша и улови погледа му.

— По-добре излез — каза му тя. — Ако си тръгнеш сега, много е вероятно да ти донеса... о, забравих, че не обичаш какао.

— Не — отвърна той твърдо, — не обичам.

Дали разведрена от вида на сладкиша и какаото, тя изведнъж стана разговорлива.

— Още от самото начало се питам защо изобщо дойде тук — започна тя.

— Нямам никакви причини да не споделя мотивите си. Дойдох тук, защото бившият ми куриер е окупираше моя офис долу.

— Все още не мога да разбера защо това те е накарало да се качиш тук?

— Ако го беше срещнала дори само един път, нямаше да питаш. Била ли си очи в очи с човешкото въплъщение на Безпогрешността и Неодобрението, което...

— Нима забрави, че бях сгодена за теб няколко седмици?

Господин Фергюсън беше прекалено разтърсен, за да го нарани някоя следваща обида. Идеята за близката му прилика с Роланд Бийн беше твърде авангардна, за да бъде асимилирана веднага. Подобна връзка изискваше известен размисъл.

— Да не искаш да кажеш, че съм бил такъв? — попита най-накрая той намусено.

— Добре знаеш, че беше. О, нямам предвид само твоите възгледи относно сцената. Каквото и да направех, ти все не го одобряваше като... като някаква вкисната свекърва — намери подходящото определение тя доволно. — Ти беше прекалено добър във всичко. Ако беше направил поне веднъж погрешна стъпка... Но ти не можеше да допуснеш такова нещо. Ти беше просто перфектен.

Човек може да остане безразличен и невъзмутим при много обвинения. Кажете му например че вкусовете му са криминални и той

само ще повдигне рамене в отговор. Но набедите ли го, че е прекалено добър, вие ще събудите лъва в него.

Господин Фергюсън свъси вежди.

— Ако искаш да знаеш — каза той високомерно, — аз имах уговорена вечеря с момиче от оперетен хор точно тази вечер.

— Ах, колко интересно! — каза тя с безразличие в гласа и отпи от какаото си. После отчупи парченце от кейка си и най-неочаквано вдигна поглед.

— Коя е тя?

— Моля? — стресна се господин Фергюсън, изтръгнат от приятния унес на взетото надмощие.

— Кое е момичето, с което си щял да вечеряш?

— Тя... ъ-ъ... ами казва се Мери... Мери Темпълтън.

Неговата събеседничка си даде вид, че мисли.

— О, тази симпатична стара дама? — най-накрая възкликна тя. — Познавам я много добре.

— Какво!

— „Мамчето“, така ѝ казвахме. Познаваш ли сина ѝ?

— Нейният син?

— Млад човек с доста приятна външност. Женен е и има две сладки дечица. Баба им е доста привързана към тях. Разказвала ли ти е някога за тях?

Изкусителката на гладни служители си наля още една чаша какао. Разговорът отново замря.

— Предполагам, че много я харесваш — продължи тя темата след малко.

— Така е. Много съм привързан към нея — отвърна той и замълча. — Малка сладурана! — добави после, за да подсили ефекта.

Момичето се изправи и тръгна към вратата. В очите ѝ играеха палави пламъчета.

— Излизаш ли? — попита той.

— Връщам се след минута. Само ще сляза да извикам твоя беден куриер. Той сигурно тъгува за теб.

Господин Фергюсън скочи, но тя вече беше затръшна вратата. Надвесен над перилата, Фергюсън чу как долу се отваря врата, последва кратък разговор и след това стъпки по стълбите нагоре.

На площадката беше тъмно като в мастилница. Господин Фергюсън се дръпна настрани и те минаха покрай него, без да го видят. Мастър Бийн осведомяваше събеседничката си за начина на отглеждане на какаото и за внушителните площи, които коренното население на Мексико засаждало с тази култура като единствена тяхна прехрана. През отворената врата на площадката нахлу светлина и господин Фергюсън, излизайки от укритието си, заслиза по стълбите.

Момичето се приближи до перилата.

— Господин Фергюсън!

Той спря.

— Искате ли нещо от мен? — попита.

— Връщате се обратно в офиса ли?

— Да. Надявам се, че ще прекарате приятно в компанията на Бийн. Той има море от полезна информация по абсолютно всички въпроси — любезно ѝ отвърна Фергюсън и продължи надолу.

След малко тя се върна в стаята и затвори вратата.

Господин Фергюсън влезе бавно в офиса си и седна печално на един стол.

Преди доста време живял човек на име Симеон Стилиит. Та той се покачил на една колона и останал там, нямайки други ангажименти, цели трийсет години^[4]. Господин Фергюсън, който беше запознат с делата на тази персона посредством поемата на Тенисън по въпроса, до този момент се беше отнасял със съчувствие към лирическия герой. Според представените от поета факти животът на въпросния Симеон не е бил от най-комфортните — глад, жад, студ и зной, пришки, схващания и всевъзможни болести са го нападали вкупом. До този момент колчем си спомнеше за него и гърдите на господин Фергюсън се изпълваха с жал. Но сега, седейки на твърдия канцеларски стол, съвременният му последовател започна да се чуди защо този човек е вдигал толкова шум около себе си. Заподозря го в малодушие и любов към сензациите. Той може да е изпитвал неудобства, но те едва ли могат да се сравнят с мъките на лишения от храна. В житието се говореше за „глад и жажда“, но явно човекът все пак е имал какво да яде, иначе нямаше да преживее толкова време кукнал върху онзи стълб. Ако истината излезеше наяве, сигурно щеше да се окаже, че е имало някой, който редовно го е подхранвал със сладкиши и какао.

Променяйки коренно мнението си, новият кандидат-мъченик започна да гледа на Симеон като на някой самозван аматьор.

Сънят отказваше да поведе господин Фергюсън към забравата. След няколко безуспешни опита той изостави каузата като загубена, стана и поднови циркулацията, прекъсната в един по-ранен етап от затворничеството му.

Беше стигнал до онази критична точка, в която беше абсолютно убеден, че Симеон Стилит е тънец в разкош измамник.

Ако бях предан последовател на мосю Зола, щях подробно да ви занимая с онази прорязваща болка във вратните жили, която... — но понеже не съм, да побързаме нататък.

След около шест часа — всъщност нашият герой нямаше часовник, но огромният брой болезки, бодежи, да не говорим за схващанията, които ръфаха телесата му, не биха могли да бъдат концентрирани в по-кратък период — неговата горда душа капитулира. Позволете ми все пак, драги читателю, да пледирам пред вас за снизхождение. Момичето, находящо се в този момент един етаж над него, беше съкрушило сърцето му, беше разрушило живота му и на всичко отгоре най-безотговорно го беше сравнило с Роланд Бийн, което фактически беше действителната причина, накарала мъжката му гордост да издигне набързо непробиваема стена помежду им. И тъкмо това момиче сега властваше над несметни запаси от Сладкиш и Какао. При подобни обстоятелства не се съмнявам, че и крал Артур щеше да превие коляно пред Гуиневиър^[5].

Господин Фергюсън забърза към вратата и я отвори със замах. В този миг стреснато възклицание от тъмнината пред него го накара да отстъпи.

— Надявам се, че не ти преча — изрече тих, немощен глас.

Господин Фергюсън не отговори. Неговите ноздри, доловили лелеян аромат, запърхаха като крила на подплашена нощна пеперуда.

— Беше ли заспал? Може ли да вляза? Донесох ти малко сладкиш и какао.

Той пое мълчаливо богатите дарове. Има моменти в живота на мъжа, твърде съкровени, твърде свещени, за да се нуждаят от коментар. Чудото, извършило се пред очите му, го остави временно безсловесен. Само миг по-рано той беше решен да се добере до тези безценни съкровища на нейното долапче с цената на собственото си

достойнство и себеуважение. Беше готов да си ги осигури дори през пороя от хапливи подигравки и вихъра от насмешливи забележки „Казах ли ти аз...“. А ето го сега, пресушаващ чашата и все още способен да държи главата си изправена, да гледа света в очите и да се нарече мъж.

Зоркият му поглед откри троха върху ръкава си. След като тя беше внимателно взета и изконсумирана, той се обърна към гостенката си, търсейки обяснение за феномена, на който току-що беше станал свидетел.

Промяната у събеседничката му беше очевидна. Войнственият израз, бумтящ в очите ѝ до преди малко, беше изчезнал без следа. Тя изглеждаше потисната и притихнала. Беше се свила като човек, търсец помощ и закрила.

— Това ужасно същество! — тихо каза момичето.

— Бийн ли? — досети се господин Фергюсън, вдигайки още една троха от килима.

— Той е чудовище!

— Аз също си помислих, че може да ти досади малко. Какво правеше?

— Говореше. Чувствам се смазана. Той е като една от онези ужасни енциклопедии, от които те заболява главата, още щом ги отвориш. Знаеш ли колко тона вода минават годишно през Ниагара?

— Не — призна си господин Фергюсън.

— А той знае.

— Аз ти казах, че той има големи запаси от полезна информация. Книгите, които те учат как да преуспееш, много настояват за това. Така ще можеш да впечатлиш шефа. Някоя сутрин например на Шефа неочаквано му се прииска да разбере колко дивана с конски косъм има в Брикстън или пък броя на карфиците, които могат да се наредят по права линия от Лондон до Ватерло. Ти му казваш и той те прави младши съдружник. И по-късно ти ставаш милионер. Но аз пропуснах да ти благодаря за какаото. Беше превъзходно.

Той замълча, изчаквайки язвителен отговор, но хаплива бележка така и не последва. Приятно удивление изпълни гърдата му. Случваха ли се такива неща наяве?

— И това за Ниагара не беше единственото нещо, което избълва — продължи момичето. — Сега вече знам какво имаше предвид, като

ми говореше за него. За прокурорския му маниер.

— Опитвал съм се да анализирам този негов вид. Мисля, че внушението идва от очилата.

— Човек просто се смразява, когато този грозник се облещи насреща ти през лупите си — започваш да си спомняш всички нередни неща, които си правил или си искал да направиш някога.

— Значи и върху тебе имаше същия ефект — възкликна развълнувано Фергюсън. — Аз чувствах абсолютно същото.

Сродните души се взряха една в друга.

Тя проговори първа.

— Ние винаги сме мислили по един и същи начин за много неща, нали?

— Разбира се, че беше така.

Той придърпа стола си напред.

— Грешката беше моя — изрече решително Мъжът. — Искам да кажа за онова, което се случи.

— Не, не беше...

— Да, беше. Искам да ти кажа нещо. Не знам дали вече има някаква значение, но много искам да го знаеш. Промених се много след като дойдох в Лондон. И според мен към по-добро. Все още съм доста семпъл екземпляр, но вече не съдя света с провинциалния си аршин. Лондон поочука много от острите ми ръбове. Надявам се, че ще оттеглиш сравнението си, че сме като две капки вода с онази напаст Бийн. Вече съм престанал да търся кусурите на околните. Разбрах, че самият аз имам да дялкам доста трески по себе си.

— Аз също искам да ти призная нещо — откликна момичето. — Макар също да смятам, че е много късно, но няма значение. Искам да го чуеш. Аз също промених много от възгледите си откакто пристигнах в столицата. По-рано си мислех, че Вселената е създадена единствено да ме гледа и да ръкопляска, когато аз върша велики неща. Лондон обаче изсипа твърде голяма буца лед във врата ми и излекува главозамайването ми. Мога отговорно да твърдя, че вече не съм онази свръхамбициозна празноглавка. Искам само да имам работа и да нямам неприятности, когато работният ден приключи.

Тя стана и се приближи към него.

— Обещахме си, че ще се срещаме само като непознати и удържахме думата си. Всъщност май никога не сме се познавали. Не

мислиш ли, че е крайно време да се запознаем?

Докато изричаше това примамливо предложение, на врата се чу почтително потропване.

— Влез — извика с досада господин Фергюсън. — Е?

Зад лупите със златни рамки стрелите, бълвани от очите на мастър Бийн, като че ли бяха намалили количеството и интензитета си. Погледът му беше по-скоро самодоволен, отколкото обвинителен.

— Трябва да се извиня, сър, за своето нахлуване. Аз вече не съм ваш служител, но искрено се надявам, че поради така стеклите се обстоятелства, ще ми простите влизането във вашия частен кабинет. Размишлявайки около неблагоприятната ситуация, в която попаднахме, току-що ми хрумна една идея, по силата на която би било възможно да напуснем сградата.

— Какво!

— Хрумна ми, сър, че телефонирайки на най-близкото полицейско управление...

— Свети Боже! — ревна господин Фергюсън.

Две минути по-късно той отлепи слушалката от ухото си.

— Всичко е наред — каза победоносно той. — Накарах ги да разберат проблема. Ще донесат стълба. Интересно колко е часът? Сигурно е четири сутринта.

Мастър Бийн тутакси измъкна джобен часовник.

— Часът, сър, е точно десет и половина.

— Десет и половина! Не може да сме прекарали тук само три часа. Часовникът ти не е верен.

— Не, сър, аз много внимателно следя да бъде винаги точен. Не искам да поемам никакви рискове да закъснявам за служебните си ангажименти.

— Десет и половина! — отново викна господин Фергюсън този път обаче в различна токова гама. — В такъв случай все още можем да се класираме за вечеря в „Савой“. Страхотно. Веднага ще телефонирам да запазят маса.

— Вечеря! Аз мислех...

Тя замълча.

— Какво? Какво си мислела?

— Нямах ли някакъв ангажимент тази вечер?

Той зяпна насреща ѝ.

— Какво те накара да мислиш така? Разбира се, че не.

— Струва ми се, че спомена, че си щял да извеждаш госпожица Темпълтън...

— Госпожица Темпълтън... О! — Лицето му се проясни. — Няма такова лице. Аз го измислих. Трябваше да го направя, когато ти ме обвини, че съм като нашия приятел мастър Миазма. Законно право на самозащита.

— Не бих искал да ви прекъсвам, сър, когато сте зает — напомни току-що упоменатата персона за своето присъствие, — но...

— Ела утре при мен — отпрати го господин Фергюсън.

— Боб — обърна се към своя придружител момичето, когато първите акорди на оркестъра възвестиха предстоящата музикална вихрушка, — какво ще правиш, когато това момче дойде утре?

— Ще повикам полицията.

— Трябва да направиш нещо за него. Ние нямаше сега да седим тук заедно, ако не беше той.

— Верно! — Той забарабани с пръсти по масата. — Сетих се. Ще го прикрепя към Рейкс и Кортни.

— Защо към Рейкс и Кортни?

— Защото имам влияние над тях. Но главно заради това — каза господин Фергюсън със сатанинска усмивка, — защото живеят в Единбург, което, както много добре знаеш, е много, много далече от Лондон.

Той се наведе през масата.

— Като че ли пак сме в доброто старо време? — отбеляза той. — Помниш ли когато за пръв път те це...

Едва в този миг оркестърът изпълни музикалната си закана, загатната преди малко.

[1] Тълковен англо-английски речник — Б.пр. ↑

[2] Един от рицарите на крал Артур, много честен и благороден по душа — Б.пр. ↑

[3] Римски император, (121–181 г.сл. Хр.), представител на късния стоицизъм — Б.пр. ↑

[4] Свети Симеон Стилит (390–459) — сирийски монах, който наистина живял и се молил на върха на една колона близо до Антиох около 30 години. Денят за почит според католиците е 5 януари, а българската църква го почита на 1\14 септември — Б.пр. ↑

[5] Жената на крал Артур според легендата — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.